No. 1607 Zaterdag 17 October 1914. 31ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4. Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50: voor elken regel meer 7½ cts.

Voor den Vrede.

EERSTE ENCYCLIEK VAN

Paus Benedictus XV.

„Onmiddellijk na Onze verheffing op den H. Stoel van Petrus, hebben Wij, hoewel Wij Ons wel bewust zijn, hoe weinig Wij voor het hooge ambt bekwaam zijn, Ons met den diepsten ootmoed onderworpen aan het geheime raadsbesluit der Voorzienigheid, Die Onzen zoo geringen persoon tot een zoo verheven waardigheid verheven heeft. Wanneer Wij, zij het zonder eigen verdiensten, toch met opgewekten moed en vol vertrouwen het bestuur der Kerk aanvaarden, dan geschiedt dit, wijl Wij, vol vertrouwen op Gods goedheid, er niet aan twijfelen, dat Hij, Die Ons den zwaren last van dit ambt heeft opgelegd, Ons ook Zijn kracht en te gelegener tijd Zijn bijstand verleenen zal.

Wanneer Wij van dezen hoogsten post van het apostolisch ambt Onzen blik over de kudde des Heeren laten weiden, dan bevangt Ons dadelijk een onbeschrijfelijke verschrikking en groote bitterheid tengevolge van het zoo ontzettende oorlogstooneel, waardoor zulk een groot deel van Europa te vuur en te zwaard wordt verwoest en door Christenbloed wordt gedrenkt.

Door den goeden Herder Jezus Christus is Ons immers opgelegd, met de grootste vaderlijke liefde alle lammeren en schapen te omvatten. Daar Wij, het voorbeeld des Heeren volgend, bereid moeten zijn en het ook inderdaad zijn, om Ons leven voor de kudde te geven, is het Ons vaste besluit, niets na te laten van hetgeen in onze macht is om het einde van de ramp te bespoedigen.

Intusschen kunnen Wij niet nalaten, om, voor Wij Ons naar de gewoonte der Roomsche Pausen bij het begin van Ons Pontificaat aan alle herders richten, aan het laatste woord van Onzen heiligen, onvergetelijken Voorganger, Pius X te herinneren, dat kort voor Zijn dood Zijn apostolische zorg en liefde voor het menschengeslacht hem ingaf.

Terwijl Wij zelf, oogen en handen ten hemel geheven, niet ophouden zullen den Allerhoogste te smeeken, — bidden, bezweren en vermanen Wij, gelijk Onze Voorganger het met zooveel aandrang heeft gedaan, alle zonen der Kerk, en vooral de dienaren des Heeren, dat zij voortgaan, hetzij in deemoedige (private) gebeden of in publieke plechtigheden, God geweld aan te doen, dat Hij, Zijner barmhartigheid gedachtig, den geesel Zijns toorns, waarmede Hij rechtvaardigheid uitoefent over de zonden der volkeren, moge nederleggen.

Moge de allerzaligste Maagd en Moeder Gods onze gebeden ondersteunen, Zij, Wier geboorte Wij heden vieren, en Die, lichtend als het morgenrood des vredes, het geprangde menschengeslacht Hem schenken zou, in Wien de Eeuwige Vader alles wilde verzoenen.

Wij bidden en bezweren derhalve uit heel Onze ziel hen, die de geschiedenis der volkeren leiden, dat zij om wille van het welzijn van het menschelijk geslacht de tweedracht mogen ter zijde stellen, dat zij mogen bedenken, dat er reeds te veel rouw en ellende heerschen, om deze nog te doen vermeerderen, dat genoeg ruïnen in het leven geroepen zijn, genoeg menschelijk bloed vergoten is. Dat spoedig de gevoelens van vrede in hun gemoed mochten doordringen en dat zij spoedig de hand elkaar mochten geven! Dan zullen zij voor zich en hun volkeren God rijksten zegen verwerven, zich de hoogste verdiensten ten opzichte van de beschaving verwerven en Ons dat verleenen, wat Ons het meest aangename en wenschenswaardige is, daar Wij door de zoo ernstige verwikkeling der omstandigheden van den aanvang van Ons Apostolisch ambt af Ons niet weinig gestoord zien."

Gegeven te Rome, bij St. Pieter, 8 September 1914.

PAUS BENEDICTUS XV.

INNAME VAN ANTWERPEN.

De Antwerpsche forten liggen op eenige Kilometers afstand rondom de stad en aan beide oevers der Schelde. De Duitschers hebben tot dusverre het meest te lijden gehad van de forten Waelhem en Kathelijne-Wavre, daar deze de vlakte tot aan Mechelen bestrijken en hen voortdurend leelijke verliezen toebrachten. Reeds een maand geleden werden deze forten belegerd, maar toen moest het beleg weer worden opgebroken, omdat de Duitsche troepen elders noodig waren. Met vernieuwde kracht werd een tweede beleg rondom Antwerpen geslagen, doch ook ditmaal had men het vooral op bovengenoemde forten gemunt.

7 October kwam een Duitsch parlementair met witte vlag de overgave der forten eischen, anders zou na 2×24 uren de stad gebombardeerd worden. Een korte weigering was het eenig antwoord der Belgen, die zooveel mogelijk de stad lieten ontruimen door de niet-vechtenden, burgers en vreemdelingen.

9 October was een mistige dag, van welke omstandigheid de Duitschers gebruik maakten om met een deel van hun leger over te steken naar den linkeroever der Schelde, wat hun tot dan toe door de Belgen belet was.

De Duitsche troepen sloten derhalve thans de geheele stad in.

Toen begon 's avonds half tien het bombardement van Antwerpen en werd een half uur volgehouden.

Van drie kanten werden de bommen in de stad geworpen, 20 per minuut. Aldra stond de stad aan verschillende kanten in brand.

Middelerwijl richtten de Duitschers hun 42 c. M. reuzenkanonnen op de forten. St. Kathelijne-Wavre bezweek na 130 schoten, terwijl het fort Waelhem in de lucht vloog door het springen der kruitkamer. Beide forten waren eerst door de bezetting ontruimd.

De verliezen aan beide zijden aan dooden en gewonden moeten vreeselijk zijn.

's Nachts om twaalf uur werd het bombardement van Antwerpen voortgezet.

De wijk Borghem heeft het meest geleden, het Museum schijnt vernield, maar de Kathedraal gelukkig slechts ten deele.

Het nuttelooze van een totale vernieling der stad inziende, trok Koning Albert met het grootste gedeelte van het leger uit Antwerpen in de richting van Ostende. In de 24 nog overgebleven forten bleef de noodige bezetting achter, die tot op den dag van heden hun vestingen nog wisten te behouden. De Belgen namen op hun uittocht ook een groot getal kanonnen mede en vernagelden die, welken zij moesten achterlaten. Ook wat van de proviand niet kon worden meegenomen, werd onbruikbaar gemaakt.

Deze uittocht uit Antwerpen heeft bepaald des nachts plaats gehad, want den volgenden dag, 10 October, bereikte de Koning met zijn leger reeds Selzaete, zoowat op de helft van den afstand tusschen Antwerpen en Ostende.

Dit maal werden de Belgen flink geholpen door hunne bondgenooten. In Antwerpen lagen ook 3 brigades Engelsche marinesoldaten. Dezen zijn echter op den terugtocht naar Ostende afgeraakt van het groote Belgische leger, een paar duizend verdwaalden met 500 Belgen bij La Clinge over de Hollandsche grens, waar zij onmiddellijk door de Nederlandsche soldaten werden ontwapend en geïnterneerd naar Koewacht.

Of deze Engelschen en Belgen soms de achterhoede vormden en ingehaald zijn door de Duitschers?

Een nagekomen telegram spreekt ook van Duitsche soldaten, die over de grenzen kwamen. De Duitsche officier wilde niet gelooven, dat zij zich op Hollandsch grondgebied bevonden en verzette zich tegen zijn ontwapening. Als het bericht waarheid bevat, is er toen door de Hollanders gebruik gemaakt van de wapenen en vielen er Duitschers, terwijl anderen gewond werden.

Van Antwerpen namen de Duitschers bezit van een wijk, maar schijnen toch meester te zijn van de geheele stad. De buitenforten zijn echter nog in handen der Belgen.

Nu doen de Duitschers op hun beurt uitvallen uit Antwerpen.

12 October is er zwaar gevochten tusschen Gent en Dendermonde. De Belgen werden versterkt door de Engelschen en Franschen.

13 October werd Gent genomen, maar de Engelschen en Franschen bezetten Yperen, en de Duitschers Kortrijk.

14 October waren de Duitschers in Brugge en Thielt en begonnen Ostende te bewerken van uit de Zeppelins. De Koning en de Regeering waren daar niet meer veilig. Na aan Frankrijk gastvrijheid gevraagd te hebben, wat zeer hoffelijk werd verleend, trok de Koning met zijn regeering naar Havre. De Belgen waren hen te vlug geweest, en hadden zich zoo dapper geweerd, dat een afsluiting van Frankrijk nog tijdig was voorkomen en het verband tusschen de verbondenen niet werd verbroken.

Nu wordt een groote slag te gemoet gezien in de nabijheid van Rijssel. Dáár ligt de uiterste punt van den rechtervleugel van het Duitsche leger.

In het Noorden van Frankrijk zal de toestand nu wel spoedig gaan veranderen. De Duitschers zoowel als de verbondenen hebben hun versterkte posities moeten prijsgeven wegens den ondragelijken stank door de talrijke onbegraven lijken verspreid. Het voortdurend vuren der kanonnen maakte het begraven der gevallenen onmogelijk.

Het centrum van het Duitsche leger, tot dusver onbewegelijk, is in de laatste dagen flink slaags geweest met de Franschen, met afwisselend geluk. Maar de groote 42 c.M. kanonnen worden van Antwerpen naar Verdun gesleept!

De groote slag zal dus nu geslagen worden.

Zal hij beslissend zijn?

De hulp der Franschen in Belgie.

In België zijn in de laatste dagen eenige stemmen vernomen waarin eenige ontevredenheid doorstraalde over den langen tijd welke Frankrijk heeft laten verloopen voordat het met zijn leger het aangevallen België bijsprong.

De te Gent verschijnende „Vooruit" bevat thans een betoog, door het Handelsblad v. Antw. met instemming overgenomen, waarin de houding van Frankrijk wordt verdedigd. De Vooruit meent, dat Frankrijk alles heeft gedaan wat het kon om zoo spoedig en zooveel mogelijk troepen naar België te zenden.

„Vooreerst" betoogde het blad, „het was Frankrijk's belang, want 50 000 of 100.000 Franschen aan de Maas nevens onze heldhaftige jongens, en de Pruis was er nog niet over, of enkel in stukken en brokken.

Kwam hij er nu toch over, hoe meer hij in België werd tegengehouden, hoe beter elke heuvel, elke gracht, elke straatsteen verdedigd werd, hoe meer volk en tijd hij verloor en hoe beter Frankrijk en Engeland zich konden voorbereiden, om den Franschen grond te verdedigen, wanneer België toch moest bezwijken; ja, hoe meer men kon verhopen, dat de Duitschers niet eens de Fransche grenzen zou hebben overschreden.

En dit plan, dat uit zich zelf spreekt, zouden de Franschen met opzet niet uitgevoerd hebben, om de Duitschers te mogen bevechten nog dichter bij hunne grens, op of over hunne grens zelve?

't Is te dwaas zulks staande te houden.

De kwestie is: Konden de Franschen hier in tijds zijn met groote legermachten?

Wij denken van neen; en zie hier waarom:

Frankrijk is groot, dun bevolkt en bezit, in evenredigheid zijner uitgestrektheid en bevolking, veel minder spoorlijnen dan België.

Daarom moet de mobilisatie zij-

NAAR HET GELUK.

(Uit het leven van een bekeerling).

LXIV. Slotwoord.

Bij zijn verscheiden heeft Christus ons het meest troostrijke achtergelaten, wat aan 't menschenhart vrede geeft in 't leven en een hemelsch geluk in 't droeve stervensuur, we bedoelen de vergiffenis der zonden.

Een Katholiek, die sterft na rouwmoedig zijn zonden gebiecht te hebben en vrijspraak daarvan te hebben ontvangen, sterft gelukkig, omdat hij weet, dat ook in den Hemel zijne zonden vergeven zijn.

O, hoe gaarne zouden ook andersdenkenden een middel bezitten om bij God vergiffenis te erlangen voor hunne zonden!

Maar, waarom dit kostbare geschenk der barmhartige genade dan niet gezocht waar het te vinden is?

Waarom toch niet?

't Is weer het oude bekende refrein: Als zij de vergiffenis der zonden zouden aannemen, zouden ze Katholiek zijn, en dat willen ze niet; ze zijn Protestant!

Christus zegt, dat Hij in de wereld gekomen is om de verstrooide kudde, als schapen zonder herder, te vereenigen en naar den schaapstal terug te voeren. Petrus heeft Hij aangesteld om zijn lammeren te weiden en zijn schapen.

Zelf blijft Hij ook waken over zijn kudde en zijn éénen, waren schaapstal. Den H. Geest zal Hij zenden die ons alle waarheid leert, en Hij zal bij ons blijven alle de dagen tot aan het einde der tijden.

Hij bidt den Hemelschen Vader, dat allen, die in Hem gelooven, één mogen zijn, gelijk Hij één is met den Vader.

Hoe is het toch te verklaren, dat er zoovelen in Christus zeggen te gelooven en toch niet één zijn onderling in hun geloof in Christus.

Ja, ik kan het niet helpen, maar ik zing weer het oude liedje met het bekende refrein: Als ze één waren in het Geloof, zouden ze Katholiek moeten worden, en dat willen ze niet: ze zijn Protestant!

En nu „MARIA," door God zelf aangekondigd onmiddellijk na den eersten zondenval, door de Propheten voorspeld duizend jaren lang, die de middelares was tusschen God en de menschen bij Jezus eerste wonder te Kana, en ons door Jezus als Moeder werd achtergelaten bij zijn laatsten zucht!

O, hoe gaarne zouden ook andersdenkenden een Moeder hebben in den Hemel als hunne voorspraak! De Moeder van hun rechter als hun pleitbezorger en verdediger bij het streng gericht na den dood!

Maar als zij Maria willen vereeren en kinderen worden van de Moeder Gods, dan zouden zij Katholiek moeten worden, en dat willen zij niet; zij zijn Protestant!

O, ja! voor de Moeder des Konings heeft men eerbied en liefde, men richt standbeelden voor haar op en vereert haar als Majesteit. Waar zij ook verschijnt, wordt zij gehuldigd met bloemen en kransen.

Maar, dat geldt de Moeder van een aardsch Koning. De zondige Moeder van een zondigen zoon.

Doch de Hemelsche Moeder vereeren, de Hemelkoningin, de Moeder-Maagd, Onbevlekt ontvangen, de Moeder van Jezus, de Moeder Gods! Neen, maar dat zou toch te ver gaan!

Waarin zou men dan nog verschillen van de Katholieken!

Van Curaçao naar New-Orleans

LANGS EEN OMWEG.

Aangeboden door

J. H. B. GRAVENHORST.

Na verloop van vijf dagen waren de vaatjes kruit, inhoudende honderd vijf en twintig kilo, aan de oorlogvoerende Ipouasos verkocht.

Eensklaps werd de stuurman, nadat hij twee dagen terug was, door een hevige koorts aangetast, di noch voor de inlandsche kruiden, noch voor de quinine, wijken wilde. De kapitein besloot dus den dokter te doen komen en diens hulp in te roepen. Met de meeste bereidwilligheid verscheen de meest beroemde dokter uit die landstreek op de eerste uitnoodiging van den kapitein en gaf, met buitengewone beleefd- en deftigheid te kennen, dat zijn naam Wawatje was; dat hij de gevaarlijkste wonden, door vergiftigde pijlen veroorzaakt, en de hevigste oogziekten, door uitzuiging genas, en geen soort van ziekte bij zijn verschijning ooit de koppigheid en onbeschaamdheid gehad had van te blijven aanhouden.

De stuurman was intusschen van boord gekomen en lag, in een afzonderlijke hut in een hangmat, om de komst van den dokter af te wachten. Na het hierbovengemelde gezegd te hebben, verzocht de dokter terstond den patiënt te mogen zien. Onmiddellijk werd de Esculaap, die zich voor deze gelegenheid in een lange, zwarte toga gestoken had, naar den stuurman gebracht, in wien hij een oude kennis uit R. H. herkende.

De ontmoeting was zeer hartelijk en voor den dokter bijzonder aangenaam, daar hij nu eens aan een ouden bekende zijn bekwaamheid in de geneeskunde zou kunnen toonen. Hij sprak den patiënt, die klappertande van de koorts, bemoedigend aan, legde zijn hand op diens hart, de beide wijsvingers achter diens ooren en brulde toen op gebiedende toon: „Ownichi pia. Waaнele." „Verwijdert u, ziekte."

De patiënt schrikte bij deze ontboezeming geweldig en dit was, volgens het beweren van den Esculaap, een goed voorteeken; de koorts zoude spoedig wijken.

„De kunstbewerking die hier geschieden moet," vervolgde de dokter, „is van een zeer delikaten aard en mijne vingers zijn te grof om

ner troepen geruimen tijd duren, terwijl het daarbij honderden kilometers grenzen moet beschermen.

Frankrijk is met de oorlogsverklaring als overvallen geworden en dit kon moeilijk anders zijn.

Duitschland heeft den oorlog gewild. Sinds jaren bereidt het zich tot den oorlog voor. Voordat het mobiliseerde, heeft het zich zelf in oorlogstoestand verklaard, wat omtrent met het recht van mobiliseeren gelijk staat. In vredestijd lagen groote legers gereed, die langs zijne oorlogsspoorlijnen in korten tijd Frankrijk moesten binnenstormen langs zijn Oostkant tot aan Chalons en, over België, in enkele dagen, Rijsel moesten innemen en Parijs bedreigen.

Dat alles is geweten, uit Duitsche bladen, uit boeken van Duitsche officieren over den aanstaanden oorlog; uit kaarten gevonden bij Duitsche krijgsgevangenen, kaarten waarop, met datums, heel de opmarsch van het Duitsche leger over België naar Frankrijk was aangeteekend.

Dit bleek duidelijk uit de verklaring van den Duitschen Minister te Brussel, die verzekerd heeft, om den inval der Duitschers in België te verschoonen, dat de staf verscheidene malen het oorlogsplan had omgewerkt, en hij telkens moest beslissen dat de inval in België onvermijdelijk was.

Dat wordt nog te meer bewezen omdat Duitschland, oorlog voerende tegen Frankrijk en Rusland, maar een redmiddel had en dit was: Frankrijk in enkele weken te overrompelen en lam te slaan en dan met al zijne krachten den inval der Russen terug te slaan.

Uit dit alles blijkt, dat Duitschland den oorlog heeft gewild, zijn dag, zijn uur heeft gekozen, en wel alzoo, dat het hoopte in Frankrijk te vallen te midden van de mobilisatie der Fransche legers en van de verwarring, de ontmoediging, den schrik gebruik te maken om, na twee of drie gewonnen veldslagen, in een triomfantelijken stormloop Parijs binnen te rukken.

Daardoor moest Frankrijk altijd te laat komen; het kon niet in tijds gereed zijn, want had het iets moeten doen dat op ernstige mobilisatie geleek, Duitschland had Frankrijk vroeger den oorlog verklaard, opdat het niet gereed zou zijn, niet gereed mocht zijn en dus niet gereed kon zijn.

Duitschland beschikte feitelijk over het uur, over het moment der oorlogsverklaring, en dat was het moment dat de oorlogsverrichtingen volgens dit Rijk moesten beginnen.

Dit alles is zeer duidelijk door het feit dat Duitschland aan België vroeg om gerust door zijn land te mogen trekken en dat het comptant zou betaald hebben: „boter bij de visch!"

En zie, de Belgen weigerden zich te verkoopen; zij verdedigden zich als helden en de Duitsche reus, die hoopte ons met een betaalden suikerstok weg te zenden, of over ons heen testappen gelijk de Menscheneter over Duimken, krijgt rond Luik op zijn donder, is verstomd, verbluft, hij weet niet wat, en heel het Duitsche plan, sinds jaren gerijpt, gewikt, gewogen, uitgepluisd en in een kaderken gehangen, ligt in duigen, omdat het kleine en moedige België zich zoo dapper weert.

Het is omtrent hetzelfde geworden als in Servië. De Oostenrijkers zijn daar ook nog zoo ver als nergens en de Servische David heeft den Oostenrijkschen Goliath daar voor eenige dagen nog wat ransel bijgegeven.

De Engelsche hulptroepen.

Een correspondent van de Italiaansche „Corriere della Sera" had dezer dagen — vóór de overwinning der Duitschers bij St. Quentin — een bezoek gebracht aan Boulogne, waar toen het Engelsche hulpleger juist werd ontscheept.

Van zijn indrukken aldaar geeft hij als volgt verslag:

In Boulogne heb ik eindelijk het Engelsche leger ontdekt. Deze stad maakt thans den indruk van een Fransche stad, maar met een Engelsche bezetting. Men ziet Engelsche soldaten te voet, op de fiets, te paard, per auto, in de bars, de restaurants, op de boulevards en in het stadspark, — waar zij Fransche dienstmeisjes het hof maken.

Reeds aan het station stiet ik op een regiment Schotsche Hooglanders, prachtige kerels, trots van houding, het khaki-rokje over de bloote knieën, met khaki-kousen waarvan de omslagen de Schotsche kleuren vertoonen. Op het hoofd de karakteristieke muts, ook al in khakikleur. De menigte toonde een groote bewondering voor deze mannen en vooral de vrouwen gaven hun bewondering te kennen. Op de commando „rust" werd de stemming vroolijk, hier en daar zelfs uitgelaten; telkens weer werd het liedje ingezet en lachend door allen meegezongen „Are you downhearted ?!!! No! De vroolijkheid steeg ten top, toen een dame, wellicht een Engelsche, van een naburig balcon de infanteristen toeriep: Are you downhearted?

Tot in de kleinste bijzonderheden hebben de Engelschen gezorgd voor hun korps. Men kan dat aan de kade te Boulogne zien. Daar staan honderden groote open wagens, waarop karren, die de noodige munitie van allerlei aard bevatten. Alle benoodigdheden voor een leger zijn daar. Van hooi en stroo voor de paarden af, tot honderdduizenden bussen biscuits voor de soldaten toe. De biscuits zijn in stevige kisten zoo goed verpakt, dat ik ze van verre voor munitie-kisten aanzag. In een anderen hoek van de haven staan, schijnbaar verlaten, maar toch gereed om elk oogenblik te vertrekken en dienst te doen, honderden chasis van automobielen en een groot aantal zeer sterke lastauto's. De auto's van de intendance met de veldkeukens en dergelijke zijn juweelen van reinheid en élégance. Het ontbijt van de Engelsche soldaten bestaat uit biscuits en marmelade en de Fransche soldaten, die dienst doen bij de bewaking, verklaarden, dat hun dat voedsel opperbest smaakte. In een aantal blikken bussen dragen de Engelsche soldaten alle mogelijke benoodigdheden met zich. Daar de regimenten soms eenige dagen moeten wachten, voor zij naar het slagveld kunnen vertrekken, hebben de Engelschen op de heuvels van Boulogne een schitterend tent-kamp opgeslagen. Het is zoo volledig, dat zelfs een voetbalveld niet ontbreekt. Reeds dagen lang trekt het eene Engelsche leger na het andere door Boulogne. De soldaten zijn welgemoed en onbezorgd voor de toekomst.

Het was als gingen zij naar een sportfeest. Een Engelsche dame vertelde, dat zij in haar vaderland roerende afscheid-scènes had gezien, toen de troepen wegvoeren. Maar zoodra de schepen in zee waren, was alle droefenis vergeten en het liedje „Are you downhearted" weerklonk overal.

Hoe sterk het leger is, mag ik natuurlijk niet zeggen, maar dat het in samenwerking met het Fransche een machtige organisatie kan vormen, is zeker.

Neerland's neutraliteit.

De Times bevatte dezer dagen een hoofdartikel over de positie van Nederland.

Het blad wijst er op, dat Nederland tot dusver zorgvuldig zijn plichten als neutrale mogendheid is nagekomen, en het blad is overtuigd, dat het de wensch van Nederland is, die plichten aldus tot het einde toe te vervullen. Dat is te meer te verwachten, omdat Nederland reeds zelf lijdt onder de gevolgen van den oorlog door het gemis aan levensmiddelentoevoer.

De Times verklaart, dat Engeland niet aan Duitschland kan toelaten, over Nederlandsche havens voorraden te betrekken, maar dat het niet de minste begeerte heeft, om het brood in Nederland duur te maken, indien Engeland den toevoer naar Duitschland kan afsnijden, zonder dit te doen.

Er is het denkbeeld opgeworpen, om den toevoer van levensmiddelen in Nederlandsche havens te vergunnen, mits deze alleen voor verbruik in Nederland bestemd zijn.

De Times wil niet beoordeelen, of dit plan toelaatbaar is, maar het blad meent, dat de Britsche staatslieden en militairen toch wel in staat zullen zijn, middelen te ontwerpen, om de neutrale Nederlanders van voorraden te voorzien, zonder te zelfder tijd ook de Duitsche vijanden te approviandeeren.

Het *Algemeen Handelsblad*, waaraan het bovenstaande is ontleend, voegt er aan toe:

Wij plaatsen het bovenstaande zonder eenig commentaar. Men kan zeker zijn, dat onze regeering de hier besproken, zeer moeilijke internationale quaestie met de uiterste zorgvuldigheid nagaat en behandelt."

Wij zouden er in alle bescheidenheid aan willen toevoegen, zegt een ander blad, dat Nederland even goed naar Engeland als naar Duitschland uitvoert.

Intusschen schijnt men in sommige Fransche, of in 't Fransch geschreven bladen, maar voort te gaan met alarmeerende berichten over Nederland op te nemen. Zoo bevat de Parijsche *Croix* van 23 en 24 Augustus onder het opschrift „Een waarschuwing aan Holland," volgend stukje:

„De leelijkste geruchten doen de ronde op rekening van Holland.

Ten eerste *is het zeker*, dat de Hollandsche neutraliteit door het Duitsche leger in het Zuiden van Limburg is geschonden en dat de regeering in Den Haag hardnekkig de oogen gesloten heeft. Zij gaat voort met ze te sluiten.

Vervolgens *is het waarschijnlijk*, dat Holland als tusschenpersoon zal dienen om Duitschland van over zee van voorraden te voorzien.

Dit alles is in strijd met het internationale recht en veroorzaakt aan de Triple Entente groot nadeel. Een krachtig optreden van de zijde van Frankrijk, Engeland en Rusland dringt zich op."

Met dergelijk sensationeel geschrijf wordt natuurlijk bij menschen, die niets anders dan Fransch lezen, tegen ons land stemming gemaakt en verbittering gewekt. En dat, terwijl Nederland streng de neutraliteit betracht, mee de economische gevolgen van den oorlog ondervindt en tracht de ellende van anderen te lenigen!

Verscheidene Nederlandsche schepen werden echter al opgebracht en onderzocht, terwijl de Nederlandsche Regeering den staat van beleg moest afkondigen voor Amsterdam en Rotterdam om zoo zelf scherpe contrôle op den uitvoer te kunnen houden en alle gesmokkel met contrabande tegen te gaan.

De Schelde.

De vraag wordt door deskundigen gesteld of, indien een Engelsche vloot de Schelde binnenvalt, daarmee de neutraliteit van Nederland wordt geschonden.

Kapitein Van Dam van Isselt schrijft in zijn brochure: „De handhaving van onze onzijdigheid", over de mogelijkheid hiervan:

Dit geval zal zich voordoen, indien een vreemde mogendheid langs dien weg naar Antwerpen wil, hetzij om België te steunen of om het aan te vallen. In het laatste geval zal, door de uitbreiding, welke de Stelling van Antwerpen in de laatste jaren gekregen heeft, ons grondgebied zeker ook „te land" geschonden worden. In het eerste geval kan het een voor ons gebied weinig schadelijke doortocht zijn. De operatie-lijn over de Wester-Schelde zou, indien wij geen maatregelen namen, voor Engeland de aangewezen weg zijn om België de hand te reiken of op het vasteland van Europa te komen. Dat Engeland België aanvalt, is een bijna ondenkbaar geval, daar Engeland, zooals hiervoor werd uiteengezet, alle belang heeft bij een krachtig België.

Hoogst onwaarschijnlijk is het, dat Frankrijk of Duitschland de genoemde operatielijn volgen zal, hetzij om België de hand te reiken of om het aan te tasten. Beide Staten toch kunnen België veel sneller en gemakkelijker te land bereiken en zullen zich derhalve niet aan een omslachtige, gevaarvolle operatielijn wagen. Uit het vorenstaande volgt, dat de hier te beschouwen schending alleen zal plaats vinden door een aan België bevriend Engeland.

Op de tweede Vredesconferentie, waar de algemeene overeenkomsten betreffende de neutrale Staten zijn vastgesteld, is o. m. bepaald, dat „de bloote doorvaart door neutrale territoriale wateren nooit als schending der neutraliteit mag worden aangemerkt, derhalve den oorlogvoerenden niet verboden is en den neutrale Staat niet verweten kan worden."

Deze uitspraak wint aan beteekenis, nu wij uit de telegrammen weten, dat Duitschland een vrije doorvaart als noodzakelijk voor de verdere ontwikkeling van zijn oorlogsplan opeischt.

Deze doorvaart zou echter in omgekeerde richting plaats hebben, niet van zee naar Antwerpen, maar van Antwerpen naar zee. Daartoe zou Duitschland over land zijne zeeschepen moeten aanvoeren. Maar onderzeeërs en torpedojagers zijn niet zoo groot. Ook in den Russisch — Japanschen oorlog werden dergelijke schepen over land aangevoerd.

Een belangrijke verklaring van rijkskanselier Von Bethmann.

Het Kopenhagensche nieuws-agentschap Ritzau ontving de volgende mededeeling van rijkskanselier Von Bethmann Hollweg: „De Britsche eerste-minister heeft in zijn rede, gehouden in de Gildenzaal, voor Engeland de taak opgeëischt van beschermer der kleinere en zwakkere mogendheden en gesproken van de neutraliteit van België, Nederland en Zwitserland, die bedreigd heet te worden door Duitschland. Het is waar: wij hebben België's neutraliteit geschonden, omdat de bittere nood ons daartoe dwong, doch wij hadden aan België volkomen onschendbaarheid en schadeloosstelling beloofd, indien het met dezen noodtoestand zou rekening willen houden. België zou evenmin iets te lijden hebben gehad als bijv. Luxemburg. Indien Engeland als beschermer van de kleinere staten, België een onbeschrijfelijk leed had willen besparen, dan had het dit land den raad moeten geven ons aanbod aan te nemen. Beschermd heeft het, voor zoover wij weten, België niet. Is dus Engeland werkelijk een zoo onbaatzuchtig beschermer?

Wij weten met zekerheid, dat het Fransche veldtochtsplan een doortocht door België op 't oog had om de onbeschermde Rijnstreek aan te vallen. Is er iemand die gelooft, dat Engeland in dat geval, ter verdediging van België's vrijheid tegenover Frankrijk zou zijn opgetreden?

De neutraliteit van Nederland en Zwitserland hebben wij streng geëerbiedigd. Ook de geringste overschrijding van Hollandsch Limburg hebben wij met pijnlijke zorg vermeden. Het is opmerkelijk, dat Asquith louter van België, Holland en Zwitserland gewag maakt en niet van de Scandinavische landen. Zwitserland kan hij genoemd hebben met het oog op Frankrijk, maar Nederland en België liggen tegenover Engeland aan de andere kust van het Kanaal en dáárom is Engeland voor de neutraliteit dezer landen zoo bezorgd. Waarom zwijgt Asquith over de Scandinavische landen? Misschien wijl hij weet, dat wij er niet aan denken de neutraliteit dezer landen aan te tasten? Of zou Engeland misschien, met het oog op een actie in de Oostzee of met het oog op Rusland's oorlogvoering, de neutraliteit van Denemarken toch niet voor een kruidje-roer-mij-niet houden? Asquith wil doen gelooven, dat de strijd van Engeland tegen ons een strijd is van de vrijheid tegen het geweld. Aan deze manier van spreken is de wereld gewoon geworden. In naam van de vrijheid heeft Engeland met geweld en door een politiek van het meest barre egoïsme zijn ontzettend koloniaal rijk gesticht. In naam der vrijheid heeft het tegen het einde der vorige eeuw de zelfstandigheid der Boerenrepublieken vernietigd; in naam der vrijheid behandelt het thans Egypte met schennis van de internationale verdragen en van een plechtig gedane belofte. In naam der vrijheid heeft het getracht door het doorsnijden van den Duitschen kabel te verhinderen, dat de waarheid in de wereld bekend wordt (hier wordt gezinspeeld op het geval met het bekende telegram, door den Duitschen keizer aan President Wilson). Red. De Engelsche minister-president vergist zich.

„Sinds Engeland zich met Rusland.

---

dat werk naar behooren te verrichten, ik zal de geneesmiddelen klaarmaken en u twee Indiaansche vrouwen zenden, die speciaal met dat soort van werk door mij belast worden, twee vrouwen van jaren en zeer bescheiden van aard."

Hierop verwijderde hij zich uit de hut en verzocht den kapitein, die met hem medegegaan was, om wat buskruit. In een paar minuten had de geleerde Esculaap twee enorme groote zetpillen, uit wat buskruit en een soort van witte stof bestaande, klaargemaakt en die aan den kapitein overhandigd, ten einde ze bij de komst der beide Indiaansche vrouwen aan hen af te geven.

Bij het vallen van den avond dienden zich de beide vrouwen bij den kapitein aan en meldden hem, dat zij door den dokter hierheen gezonden waren, om den stuurman te behandelen.

De beide dames waren diep in de vijftig, lang en mager en voor deze gelegenheid geheel in het zwart gekleed. Het hoofd was met een rooden doek omwonden en in al hun doen en laten legden zij een groote kalmte aan den dag.

Op hun verzoek bracht de kapitein hen naar den stuurman, na hun even te voren de beide zetpillen te hebben overhandigd. Vriendelijk werd de kapitein toen verzocht zich te verwijderen en hen alleen met den stuurman te laten. Dit geschiedde dan ook, doch eenige minuten later werd de kapitein door een der vrouwen geroepen, die hem mededeelde, dat de stuurman zich niet aan de kuur onderwerpen wilde.

Dringend verzochten zij hem den zieke te willen overreden en hem te verzekeren, dat zijn leven in gevaar was, zoo hij zich de kuur niet liet welgevallen.

Voor de overredingskracht der beide vrouwen zwichtende, verklaarde de zieke lachend, dat hij bereid was de kuur te ondergaan.

Tien minuten later verschenen de beide vrouwen voor de hut van den kapitein, meldden hem dat alles goed afgeloopen was, wenschten hem eene aangename nachtrust toe en verdwenen in de duisternis.

De werking van dit geneesmiddel was zoo buitengewoon, dat de zieke den volgenden dag geheel uitgeput was en te zwak om te loopen.

De koorts was echter geweken en kwam niet weder terug, zoodat de patiënt na verloop van acht dagen zijn krachten ten volle herkregen had. De dokter werd mild beloond en was niet weinig trots, in zulk een korten tijd een blanken man genezen te hebben.

In drie weken tijds had de kapitein een volle lading voor de Z. M. gekocht en maakte zich tot het vertrek gereed.

Laat in den nacht, in de kajuit met den stuurman pratende, hoorde hij plotseling op dek een geweerschot vallen.

Op dek gekomen zijnde, werd hem uit een kano, die op ongeveer twee honderd meter afstand van den schoener lag, toegeroepen: „Ik ben uw vriend, laat mij aan boord komen."

Op de vraag van den kapitein, wie de aankomende was, werd hem geantwoord: „Uw vriend, de dappere Hareinpara."

„Als dat waar is, kom dan aan boord; en zoo gij onwaarheid spreekt, verliest gij bij uw komst aan boord uw kano."

Vlug als een visch, schoot de kano over het water heen en lag een paar minuten later langs zij van de Z. M.

Hareinpara stond in een oogenblik op dek en omarmde den kapitein zoo innig, dat het hem toescheen dat zijn vriend hem de borst wilde indrukken. Bij adem gekomen zijnde, vroeg de kapitein naar de reden van dit bezoek in het holle van den nacht.

„Zoo ik geen haast had," ving Hareinpara aan, „zoude ik bij dag gekomen zijn en een paar dagen bij u aan boord doorgebracht hebben. Wij voeren thans tegen de Kosinos krijg en bijna dagelijks hebben wij ontmoetingen met hen. Gisteren overviel ik met tachtig mijner stamgenooten een troep Kosinos, die bezig waren het middagmaal te gebruiken, aan den voet van den Kohoro-berg en dreef hen, na een uur vechtens, van uit die streek naar hun woonplaats terug. Al vluchtende lieten zij eenige paarden achter en twee kinderen, die niet zoo vlug mede konden gaan. Toen de aanvoerder zijne beide kinderen miste deed hij, met een dertigtal ruiters, een verwoeden aanval op ons, sloeg zich door onze voorvechters heen, spande zijn boog en rende in dolle vaart op mij af. Ik zag hem in volle ren op mij aankomen en liet hem tot op dertig passen naderen, gaf, wijl mijn paard onbewegelijk stilstond, vuur en schoot hem als een hond neder. De anderen namen, hierna, hals over kop de vlucht. Ik maakte mij van de beide jongens meester, liet ze ieder op een paard vastbinden en breng ze u, hier in de kano, om mij daarvoor kruit en lood te geven."

Dit zeggende ging hij naar de kano, greep een voor een de jongens bij den nek en wierp ze op het dek neder.

De kinderen, die niet ouder dan acht en tien jaar waren, en niet zeer zacht op het dek terecht kwamen, begonnen luidkeels te huilen en wekten algemeen medelijden bij het scheepsvolk op. Men bracht hun beschuit en suiker en stilde hiermede eenige oogenblikken hun verdriet.

„Kapitein," vervolgde Hareinpara, „deze beide jongens zijn de zonen van mijn grootsten vijand, en oo ik geen gebrek aan kruit had, zouden zij heden tot voedsel van de stinkvogels gediend hebben. Om deze reden besloot ik dus ze hier te brengen en ze u in ruil voor kruit aan te bieden. Men heeft mij aan land gezegd, dat gij geen kruit meer te koop hadt, doch aan boord zult gij voor uw gebruik, zeker genoegzaam hebben om mij daarvan een vaatje te kunnen afstaan. Is dat niet zoo?"

„Gaarne zou ik uw voorstel aannemen, dappere Hareinpara," was het antwoord van den kapitein, „zoo ik daartoe in staat was; ik bezit echter slechts anderhalf vat kruit voor ons gebruik aan boord en elk oogenblik kunnen wij door de Kosinos beschoten worden; het zoude dus zeer roekeloos van mij zijn, u onder deze omstandigheden een vaatje af te staan. Wilt gij sterken drank? dan ben ik bereid de jongens van u te koopen."

„Bedenk u goed kapitein. Deze beide jongens kunnen door mij niet medegenomen worden; naar land gaande zal ik verplicht zijn, ze te verdrinken, of, aan land komende, ze te laten doodschieten. Geef mij een vaatje kruit en zij blijven bij u en zijn uwe knechten. Wees niet bevreesd voor de Kosinos; ik zal hier in de buurt van de baai met mijne strijders blijven, tot gij weggaat en u tegen hen beschermen, zoo zij hier mochten komen en u beschieten. Reken op mij en geef mij onbevreesd een vaatje kruit; het zal u niet berouwen."

Wordt vervolgd.

en Japan tegen Duitschland vereenigde, heeft het met een verblinding, waarvan de weerga in de wereldgeschiedenis niet te vinden is, jegens de zaak der beschaving verraad gepleegd en de zorg voor de vrijheid der Europeesche volken en staten overgedragen aan het Duitsche zwaard. Geteekend: Bethmann Hollweg.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

De Kabel meldde het overlijden van Z. E. Kardinaal DOMENICO FERRATA, Staats-secretaris van Z. H. den Paus. Zijne Eminentie overleed op Zaterdag, 10 October ll.

Als zijn opvolger is benoemd Z. E. Kardinaal PIETRO CASPARI, ook een bekende persoonlijkheid in de diplomatieke wereld. Z. E. was o. a. gezant te Chili en is reeds sinds jaren te Rome secretaris van de afdeeling Buitengewone Zaken, waar hoofdzakelijk diplomatieke vraagstukken behandeld worden.

Nieuwe Consul.

Met de Italiaansche boot *Bologna* is de nieuwe Consul van Columbia, de Heer ENRIQUE ARBOLEDA aangekomen.

Welkom.

Met het stoomschip *Caracas* is Donderdagmorgen de Heer S. E. L. MADURO van zijn reis naar Europa teruggekeerd.

De Heer MADURO woonde te Parijs officiëel, als *agent consulaire*, de prachtige feesten bij ter eere van het Deensche koningspaar, en werd door de Fransche regeering begiftigd met de Orde Cambodja.

Voor de armen.

De firma S. E. L. MADURO & SONS heeft den Gouverneur 150 zakken maïs aangeboden voor de armen. Daar de nood op Aruba en Bonaire het grootst is, heeft de Gouverneur bepaald, dat naar Aruba 80 zakken zullen gestuurd worden en naar Bonaire 70.

Uit naam der armen dank aan de milde gevers.

No. 1.

Curaçao toont zich weer op z'n mooist! Allerwegen is men doende gelden in te zamelen om de behulpzame hand te reiken aan het Moederland bij den algemeenen nood aldaar ontstaan ten gevolge van den oorlog.

Om de verschillende commissies goed uit elkander te houden, zullen wij ze nummeren.

No. 1 is het *Fonds voor de Nationale Verdediging.*

Niemand minder dan Z. Exc. de Minister van Binnenlandsche Zaken en de H. E. G. Heer Gouverneur hebben dit Fonds bij het Curaçaosch Publiek ingeleid.

Voor dit Fonds worden vooralsnog geen gelden ingezameld, maar slechts toezeggingen ingewacht bij den Gouverneur.

De St-Ct. behelst de volgende mededeeling:

Tot haar groote voldoening mag de Regeering constateeren, dat het in de Staatscourant van 23|24 Aug. door een vaderlandlievend burger ontwikkelde plan in ruimen kring bijval vindt. Zij acht daarom thans het oogenblik gekomen om eenigszins nader aan te duiden, welke bestemming aan de ten behoeve van het fonds tot verdediging van het vaderland en de koloniën te storten gelden eventuëel zal zijn te geven.

De ontzettend zware lasten, welke de tegenwoordige toestand op de schatkist legt, kunnen slechts zonder blijvende schade voor 's lands economische welvaart en zijn weerbaarheid gedragen worden, indien alle vermogende ingezetenen de handen ineenslaan en op het voorbeeld van dengene, die den stoot in deze gaf, een min of meer belangrijk deel van hun vermogen afstaan. Er zal dan een fonds gesticht kunnen worden, waardoor de oorlogslasten worden verlicht en zoo mogelijk ook de toekomstige verdediging van moederland en koloniën zal worden gesteund. De Regeering stelt zich voor, zonder echter de vrijheid der schenkers om bepaalde voorwaarden te bedingen in het minst te beperken, bij de vorming van dit fonds de volgende regelen in acht te nemen:

1o. Het maximum bedrag van zoodanig fonds wordt op 100 millioen, het minimum op 50 millioen bepaald.

2o. Mocht het maximum worden overschreden, dan worden de toegezegde bijdragen pondspondsgewijze verminderd.

3o. Voor hen, die een zeker deel van hun vermogen willen opofferen, zal als basis voor de berekening gelden de eerste aangifte voor de vermogensbelasting, nadat de vrede tusschen Engeland, Frankrijk, Duitschland, Oostenrijk en Rusland is gesloten.

4o. De namen van hen die bijdragen toezeggen zullen, tenzij uitdrukkelijk het tegendeel wordt verzocht, in de Staatscourant bekend worden gemaakt.

De Regeering richt tot alle vermogende ingezetenen, die op den aangegeven voet hun medewerking willen verleenen, de uitnoodiging om zich bij den Minister van Binnenlandsche Zaken aan te melden.

De Min. van Binnenlandsche Zaken
CORT V. D. LINDEN.

No. 2

is het *Koninklijk Nationaal Steuncomité*, waarvan een onderafdeeling hier op Curaçao is gevestigd, zooals elders in ons blad bij advertentie wordt bekend gemaakt.

Voor dit comité hebben de Heeren Officieren het eerst hun bijdragen gezonden en staan ook de Padvinders een gedeelte van hun zakgeld af. Werking en doel worden omschreven als volgt:

Hoewel ons Vaderland nog steeds, door met uiterste zorgvuldigheid voor onze neutraliteit te waken, buiten den wereldoorlog is gebleven, ondervindt ons volk helaas buitengewoon de economische gevolgen van den oorlog, vermoedelijk wel het ergste van alle neutrale staten.

ROTTERDAM, de tweede haven van het Vasteland, telt thans ± 100.000 kostwinners, die door den oorlog zonder werk zijn; AMSTERDAM ondervindt naast verlamming van de scheepvaart, den enormen invloed van den krijg op zijne diamantslijperijen, waarin het werkvolk ontslagen werd; TWENTE, het katoenindustriegebied bij uitnemendheid, heeft hare fabrieken totaal gesloten of laat slechts beperkt werken. Geen industrie, geen cultuur of er heerscht ellende. Het aantal gebreklijdenden is niet te begrooten, maar 't is enorm. H. M. de Koningin danken we het ontstaan van bovengenoemd comité, waaraan zij dadelijk een groot bedrag ter beschikking stelde; groote handelslichamen volgden met zeer belangrijke bedragen.

Ambtenaren en beambten van Spoorwegen, Koninklijke Petroleum Maatschappij, Rijks- en gemeente ambtenaren enz. stelden voor onbepaalden tijd 3% of meer van hun inkomen ter beschikking van het Comité, hetwelk overal en aan ieder steun verleent; zoowel de werklooze arbeider, als de kleine rentenier die door het niet betaald krijgen van zijne coupons zonder inkomen is, krijgt steun. Op elk ge[illegible] dit Comité hulp. Groot zijn de bedragen die binnenkomen, nog grooter de aanvragen om hulp.

Thans heeft zich hier ter stede een Commissie gevormd, die onder eerevoorzitterschap van den Gouverneur, zich ten doel stelt ook van hier gelden aan het Comité te doen toekomen, meenende, dat Curaçao's ingezetenen niet zullen willen achterblijven hen te helpen, bij wie nooit te vergeefs werd aangeklopt als in deze kolonie gebrek werd geleden.

Thans is de winter in Nederland op komst, waarom de Commissie gaarne zou zien, dat zij, die een gedeelte van hun inkomen zouden willen geven, zich bereid verklaarden dit gedurende 6 maanden te doen, omdat na dien tijd het voorjaar aanbreekt en dan het ergste geleden is. Het garnizoen ging reeds voor; Officieren, Onderofficieren en minderen, allen staan een deel van hun traktement af, te zamen ± f 200 per maand, gedurende 6 maanden.

De kleine Padvinders hebben zich bereid verklaard een gedeelte van hun zakgeld af te staan, waardoor wekelijks ruim f 7 toevloeit. Met deze goede voorbeelden voor oogen, mag vertrouwd worden, dat niemand onder Ambtenaren of Particulieren zal achterblijven om een gedeelte, hoe gering ook, van hun inkomen aan het Koninklijk Nationaal Steun-Comité af te staan."

Padvinders.

Al zijn wij het ook niet geheel eens met het werken der C. P. O., toch gevoelen wij ons gedrongen, thans melding te maken van eene sympathieke uiting van menschenliefde en vaderlandsliefde der Curaçaosche Padvinders. Deze hebben zich n.l. verbonden, gedurende zes maanden, of zooveel korter als noodig zal zijn, wekelijks een deel van hun zakgeld af te staan ten behoeve van onze noodlijdende landgenooten in het Moederland. Deze gelden zullen maandelijks aan het *Nederlandsche Steuncomité* worden afgedragen. Wij weten, dat het zakgeld van de meeste jongens wel niet ruim zal zijn, dat enkelen zich wel tot een paar centen zullen moeten beperken. Maar iedere druppel helpt om een emmer vol te maken en vele druppels zijn er noodig in ons dierbaar vaderland, waar honderden werken willen, maar niet kunnen, en andere honderden nauwlettend onze grenzen bewaken, om de gruwelen des oorlogs uit ons land te houden. Die allen moeten eten en waar het Moederland steeds gereed stond om Curaçao te helpen, dient nu Curaçao Nederland niet te vergeten.

Volwassenen, volgt daarom dit goede voorbeeld door de jeugd gegeven en zendt naar vermogen het uwe aan het Nederlandsche Steuncomité. Wij meenen te weten, dat binnenkort een beroep op uwe vaderlandsliefde gedaan zal worden.

No. 3

is het Comité voor de uitgewekenen, voor de vluchtelingen in Nederland, voor de vreemdelingen die in Nederland een schuilplaats zoeken.

Van dit Comité deelden wij de oprichting mede in ons nummer van verleden week. Mejuffrouw R. C. HENRIQUEZ stelt de opbrengst harer klompjes beschikbaar voor dit Comité.

Hoe goed en prijzenswaardig het *Nationale Steunfonds* en het *Comité voor de Uitgewekenen* ook zijn, als het meest noodzakelijke, het eerst noodige, meenen wij het *Koninklijk Nationaal Steuncomité* warm te mogen aanbevelen. Wij helpen daarmede allereerst onze eigene landgenooten, en ten tweede ook indirect de uitgewekenen, die op hun beurt ondersteuning zullen ontvangen van alle Nederlanders, die daartoe in staat zijn gesteld.

Onze Begrooting bij den Minister.

Deze week ontvingen we de Begrooting 1915.

Uit de *Memorie van Toelichting* zien wij tot onze groote vreugde, dat de Paardenbaai van Aruba spoedig uitgebaggerd zal worden door den zandzuiger; dat de Landbouwkundige voortaan traktement zal genieten; dat de steigers van Bonaire en St. Eustatius zullen verlengd worden.

Prof. KRAUS diende reeds een voorloopig verslag in over onze haven. De havenwerken kunnen in eigen beheer worden voortgezet, terwijl andere verbeteringen door den Professor niet dringend noodig worden geacht.

Officiëele berichten.

De Gouverneur heeft bepaald, dat er tot nader order, tusschen zonsondergang en zonsopgang, zonder zijn vergunning, geen stoomschepen de haven mogen worden binnengeloodst.

Aan den heer M. de Leao Laguna is op zijn verzoek eervol ontslag verleend als tijdelijk lid van de examencommissie voor 1914, onder dankbetuiging voor bewezen diensten; en de arts M. C. Henriquez is tijdelijk tot lid van die commissie benoemd.

Aan den heer L. van der Veen Zeppenfeldt is op zijn verzoek eervol ontslag verleend als auditeur bij den schuttersraad alhier, onder dankbetuiging voor de bewezen diensten; en de heer J. Sutherland is als zoodanig benoemd.

Aan den wd. hoofdcommies ter Gouvernements secretarie en algemeen rapporteur bij de afdeelingen van den Kolonialen Raad, P. L. B. de Haseth, is om gewichtige redenen een maand verlof verleend; de 2de commies Ph. F. Gorsira is gedurende den verloftijd van den heer De Haseth belast met de functiën van hoofdcommies ter Gouvernements-Secretarie en de klerk Jac. F. Haayen aangewezen om door den Kolonialen Raad te worden belast met de betrekking van algemeen rapporteur.

De onderwijzer 3de klasse J. M. S. Vidal is tijdelijk werkzaam gesteld aan de Hendrikschool alhier.

De tijdelijke kommiezen 2de klasse der belastingen C. F. C. van den Wall Arnemann, H. Lamp en V. Lamp zijn eervol ontheven uit die functie.

Met ingang van 1 November a.s. zijn benoemd:

tot stadsgeneesheer alhier, de armendokter in het stadsgedeelte beoosten de haven en in het 2e district alhier, Dr. J. P. Everts Hz;

tot armendokter in het stadsgedeelte beoosten de haven en in het 2e district alhier, de quarantaine-geneesheer, directeur van de quarantaine-inrichting alhier, W. H. Winkel; en

tot quarantaine-geneesheer, directeur van de quarantaine-inrichting alhier de arts Dr. M. Gerstl.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven enz.

Justina Adams, Elias Alberto, Polonia Allé, Teresa Bentura, Theodor de Leeuw, Remigio Dortolina, John de Gilbert, Julio C. Henriquez, Dorotejo Inkett, Selina Krafton, Lucien Lowender Janboos, S. M. Lansberg, Moti Maduro, L. Maduro, Aurora Olivier, Elisa Prieto, Nicolas Romero U., Florentina Santiago, Ursolita Schoonewolff, Antonio Urbina, Annet Willems, C. Winkel.

Aangeteekende stukken: Leopoldo Baptista, Jorge Moutero.

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd: 23 ratten.

Nederland.

Op den derden Dinsdag van Sept. heeft H. M. de Koningin als naar gewoonte de Kamers geopend met een troonrede. H. M. sprak:

Mijne Heeren!

Onder zeer buitengewone omstandigheden kom ik heden weer in uw midden.

Wij zijn allen vervuld door de gedachte, dat een verschrikkelijke oorlog een groot deel der beschaafde wereld teistert. Ons land is dientengevolge in een toestand geraakt, welke nog steeds onafgebroken waakzaamheid eischt.

Ik mag echter dankbaar vaststellen, dat onze vriendschappelijke betrekkingen met alle mogendheden ongestoord zijn gebleven. De volstrekte neutraliteit, die Nederland in acht neemt en met al zijn krachten zal handhaven, is tot dusver op geen enkele wijze geschonden.

Tot mijn groote voldoening werd de mobilisatie van zee- en landmacht zonder eenige stoornis in minder dan den daarvoor vastgestelden tijd voltooid. Beide deelen onzer weermacht vervullen met den besten geest bezield hun vaak zware taak.

Diep begaan met het lot van alle volken, die in den krijg zijn medegesleept, draagt Nederland de buitengewone lasten, die het worden opgelegd, gewillig en ontvangt met open armen alle ongelukkigen, die binnen zijne grenzen een toevlucht zoeken.

Het economisch leven ondervindt in al zijn vertakkingen de drukkende gevolgen van den toestand waarin Europa verkeert. Het handelsverkeer met het buitenland is tot zeer beperkte afmetingen teruggebracht; de scheepvaart, voor zoover zij niet stil ligt, gaat met ongekende moeilijkheden en gevaren gepaard; voor de zeevisscherij geldt dit in niet mindere mate; landbouw en nijverheid vinden voor zoover zij voor export werken haar afzetgebied voor een groot deel verstoord; in den geld- en fondsenhandel bracht de toestand een heftige crisis teweeg; de toevoer van granen en van grond- en hulpstoffen voor de nijverheid is zeer belemmerd. Toch komt er eenige verlichting in den druk.

Vasthouding en prijsopdrijving van levensmiddelen en huishoudelijke artikelen is voorkomen. De crisis in den geld- en fondsenhandel is in banen geleid, die de mogelijkheid van een geleidelijk verloop daarvan openen. Krachtige pogingen worden aangewend tot beperking van werkeloosheid en tot voorkoming en leniging van nood. Verschillende producten van land- en tuinbouw en van de voedingsindustrie vinden weer afzet zoowel naar Engeland als naar Duitschland en België.

De geregelde gang van zaken in de koloniën heeft veel te lijden van de stoornis in post-, telegraaf- en scheepvaartverkeer. Op handel, landbouw en nijverheid in Nederlandsch-Indië is een zware druk gelegd, doch, waar noodig, is met den steun der regeering door de circulatiebank en verschillende credietinstellingen tot dusver met bevredigende uitkomst, die druk verlicht en een crisis voorkomen. De invoer staat stil, groote voorraden uitvoerproducten wachten op verscheping en heropening der Europeesche markten. Maatregelen zijn door de regeering genomen ter voorkoming dat gebrek aan levensmiddelen ontstaat. De economische toestand der inlandsche bevolking, wier houding niets te wenschen overlaat, is voor het oogenblik niet onbevredigend te noemen.

De toestand in Suriname behoeft, wanneer de aanvoer van levensmiddelen, ook van regeeringswege ter hand genomen, bestendigd blijft, geen zorg te baren.

De toestand op Curaçao is onbevredigend; de handel ligt stil en er heerscht groote droogte. Op Aruba en Bonaire veroorzaakt de droogte veel armoede en ziekte onder de bevolking. De aanvoer van levensmiddelen, ook naar de West-Indische eilanden, is verzekerd.

In alle koloniën werden maatregelen getroffen tot handhaving onzer staatkundige onzijdigheid.

Met vertrouwen doe Ik een beroep op allen, om ook in handel en verkeer met zorgvuldigheid alles te vermijden, dat onze neutraliteit in gevaar zou kunnen brengen.

Waar ons volksbestaan eischt, dat de buitenlandsche handel, voor zoover de omstandigheden toelaten, doorgaat, behoort ieder handelaar, zich bewust te zijn, dat zelfs de schijn behoort vermeden te worden als zou in en door den Nederlandschen handel partij worden getrokken voor één der oorlogvoerende mogendheden boven andere.

Ik voel mij gelukkig, dat mijn volk in trouwe plichtsbetrachting met mij vereenigd het vaderland tracht te dienen en Ik verwacht dat de eendracht, die zich alom in het land heeft geopenbaard, tot het einde zal worden volgehouden.

Met de bede, dat God ons kracht moge schenken, verklaar Ik de gewone zitting der Staten-Generaal geopend.

Vice-Admiraal Röell over den toestand.

De oud-Minister van Marine, vice-admiraal jhr. J. A. Röell heeft een redacteur van het Persbureau M. S. Vaz Dias te woord gestaan, in verband met de militaire situatie van het oogenblik.

„Ik stel op den voorgrond" zei Z. Exc., „dat ik reeds sinds vrij geruimen tijd den actieven dienst heb verlaten, zoodat hetgeen ik U zal antwoorden op de vragen, die U mij wilt stellen, eigenlijk slechts moet worden opgevat als de meening van een particulier, wiens oordeel men vraagt. Meer gezag wensch ik niet toe te kennen aan mijn woorden. Het inzicht dus, van iemand, die gedurende vele jaren het land als marine-officier heeft gediend, doch die op het oogenblik de gebeurtenissen observeert zonder direct betrokken te zijn bij den gang van zaken."

Vice-admiraal Röell verklaarde volkomen overtuigd te zijn, hoe wij er zeker van kunnen wezen, dat het èn Duitschland's èn Engeland's streven is om Nederland buiten het conflict te houden. „Inhoever hier nu idealistische en altruïstische beweegredenen den toon aangeven", zei de oud-minister „wil ik daarlaten. Bij mij staat 't vast, dat waar 't ons koloniaal bezit betreft, door U genoemd — zeer zeker door Engeland in Insulinde (eerder) de Nederlandsche dan bijvoorbeeld een Japansche heerschappij zou worden gewenscht. Afgescheiden nog van de motieven, welke met het oog op de houding der Vereenigde Staten hier in het spel zijn en waarvan de beteekenis zeker niet mag worden onderschat...... Ik durf met volle gerustheid zeggen, dat men ten aanzien van ons Koloniaal bezit niet zeer ongerust behoeft te zijn, voorzoover de loop der gebeurtenissen thans te overzien valt."

Jhr. Röell gaf toe dat, waar men „over kritieke punten" wil spreken de quaestie van den toevoer van levensmiddelen zeer zeker bijzondere en zeer ernstige aandacht verdient. De Conventie van Londen kan aanleiding geven tot allerlei „bisbilles" welke de diplomatie handen vol arbeids kunnen verschaffen. Hier stuit men inderdaad op een punt, dat niet te luchthartig mag worden beschouwd. Maar de door sommigen in deze dagen geuite bewering, dat het Engeland te doen zou zijn om Nederland te „zoeken" — om het zoo eens uit te drukken — die insinuatie acht de oud-minister beslist ongegrond. Het feit, dat Engeland niet naar Vlissingen is opgevaren, tot dusver, bewijst dat reeds voldoende.

Jhr. Röell deelt niet de meening van hen, die zeggen, dat een aanval op Antwerpen noodzakelijk zou moeten leiden tot schending van onze neutraliteit door het overschrijden onzer grenzen, met al de consequenties daarvan. Waar de positieve wil bestaat — zegt Z. Exc. — om de integriteit onzer grenzen te sparen, daar kan men ongetwijfeld, ook in dat geval Nederland sparen.

Op de vraag of het allernieuwste Kruppgeschut (van 42 c.M.) de waarde van het bij Vlissingen gebouwd wordend fort niet beduidend vermindert, wenschte de vice-admiraal geen positief antwoord te doen volgen. In het algemeen erkent Z. Exc. dat tegenover mortieren van 12 K.M. draagwijdte ook het nu krachtigst denkbare koepelfort zeer zeker niet bestand is. Natuurlijk kon, in dit verband, de vraag ook rijzen, wat dan de waarde onzer Hollandsche waterlinie wordt. Maar de technici wijzen hier bijv. op den slappen bodem in vele streken ten onzent, welke het ageeren met geschut van dergelijk gewicht allicht niet zou gedoogen. Intusschen moet men de vraag, welke evolutie in den fortenbouw door Krupp's allerjongste geschut van formidabele kracht tengevolge zal hebben, overlaten aan hen, die de beteekenis daarvan thans hebben na te gaan.

De oud-Minister Röell — die alzoo de vraag betreffende de kansen, dat Nederland in het wereldconflict zal worden gemengd optimistisch beziet — sprak nog als zijn meening uit, dat vooralsnog de waarschijnlijkheid van een samentreffen der slagschepen van de Duitsche en Engelsche zeemacht gering mag worden geacht.

Het is waarschijnlijk, dat Engeland zijn vloot zoo lang mogelijk intact zal houden, zei Z. Exc., teneinde, gesteld, dat de zaken voor de met Frankrijk geallieerden te land minder gunstig zouden loopen, toch de macht te kunnen behouden de Duitsche industrie te kunnen fnuiken.

Vóórdat Engeland zijn einddoel in deze heeft bereikt, zal het niet licht tot den vrede zijn te bewegen.

In verband hiermee verklaarde Jhr. Röell ervan overtuigd te zijn, dat de nu ontketende oorlog lang zal duren. In de jongste vijftien jaren heeft Engeland zijn vloot gebracht op voortreffelijke hoogte, in elk opzicht. Ook Duitschland heeft aan zijn maritieme kracht groote offers gebracht en men kan zeggen, dat de Engelsche haar slechts in numeriek opzicht overtreft.

Dat deze groote catastrophe zal moeten leiden tot gansch andere toestanden dan de „gewapende vrede", met zijn onduldbare lasten — de vice-admiraal geeft het toe. Waar eventuëel te scheppen vredesvoorwaarden zullen kunnen vorderen het slechten van vestingen, daar moeten automatisch de oorlogslasten afnemen. Na de groote en bloedige worsteling zijn dus ontspanning en verlichting te verwachten. Niemand kan profeteeren, wat er geschieden zal nadat de worsteling gansch nieuwe machtstoestanden zal hebben geschapen. Dat wij ten slotte toch belangrijke offers zullen moeten brengen voor de verdediging van ons koloniaal bezit, de heer Röell acht het zeker. Behoudens alweer — natuurlijk — gebeurtenissen, loop van zaken, welke deze „pragnise" zouden beschamen.

Waar intusschen uit het hier boven reeds gemelde blijkt, dat de oud-minister niet beducht is op een aanval op Insulinde, van welke zijde ook, daar valt dan binnen de lijn van wat Z. Exc. voorziet, dat Nederland ook na het wereld-conflict de behoorlijke en voldoende defensie zijner koloniën zal hebben te rekenen tot het vele dat dan, gelijk thans ook, van de offervaardigheid onzer landgenooten zal moeten gevorderd.

Buitenland.

De Kabel bracht ons deze week het bericht van den dood des Konings van Roemenië, Carol von Hohenzollern. Sinds 1866 zetelde hij op den troon van Roemenië, eerst als Regent, toen als Koninklijke Hoogheid, in 1878, en eindelijk in 1881 als Koning.

Hij was sinds 1869 gehuwd met Prinses Elizabeth von Wied, in de letterkundige wereld bekend als *Carmen Sylva.*

De opvolger van Karel is zijn neef Ferdinand, die slechts 26 jaar jonger is dan zijn oom.

Het is wel eens aardig in herinnering te brengen hoe Koning Karel op den troon kwam.

De overleden koning van Roemenië, oom van koning Albert van België, had in het begin een zeer bewogen regeeringsperiode, zooals in het „Petit Journal" Eug. Meciani herinnert.

Den 11en Mei 1866, toen de oorlog tusschen Oostenrijk en Pruisen onvermijdelijk scheen, verliet een geheimzinnige reiziger Dusseldorf en na een langen omweg door Zwitserland, hield hij te Sint Gallen stil, waar hij zich een paspoort deed afgeven ten name van Karel Hettingen, 27 jaar. Van daar begaf hij zich naar Beieren en kwam in Oostenrijk. Den 16en Mei kwam hij, zijn gezicht met een bril bedekt, om zijn uiterlijk te veranderen, te Salzburg, in gezelschap van twee vrienden. Hij scheen er erg op gesteld, zijn persoonlijkheid geheim te houden en om te verhinderen, dat men een gesprek met hem aanknoopte, deed hij in de coupé alsof hij in aandachtig lezen verdiept was.

Na zonder ongevallen Weenen en Pest, zeer gevaarlijke steden voor zijn incognito, te zijn doorgereisd, kwam hij te Borios, waar men de boot moest nemen om den Donau over te steken. Maar de troepenbewegingen hadden den dienst op den Donau voorloopig doen staken, en de geheimzinnige reiziger moest in een onzindelijke herberg zijn intrek nemen. Hij nam geen deel aan de gesprekken in die herberg, maar hij luisterde gretig. Op den avond van aankomst liep het gesprek aan tafel over de Roemeensche kwestie. „Die Karel van Hohenzollern zal zich even onmogelijk maken als Couza," zei in het Duitsch een Oostenrijksch ambtenaar.

„De Turken zullen hem spoedig wegjagen," zei een ander en wees op de bladen, waarin stond vermeld, dat het Turksche leger Roemenië was binnengevallen.

Twee dagen later, den 20 Mei, nam onze Karel Hettingen met zijn gezellen de verwachte boot en zette zich neer op het dek te midden van zakken met koopwaren, die zijn omvangrijke correspondentie bevatten. Te Orsova moest hij op een andere boot overstappen en denzelfden dag om vier uur bereikte hij Turn Severin. Hij wierp den kapiten omver, die hem deed opmerken, dat zijn kaartje naar Odessa gestempeld was en hem wilde beletten aan land te gaan, en sprong op den oever. Op dit oogenblik trad een ander passagier, die tot nu toe geen enkel woord tot hem had gesproken, op hem toe en noodigde hem eerbiedig uit, plaats te nemen in een der rijtuigen, die aan den oever wachtten.

„Bij God, dat moet de prins von Hohenzollern zijn," riep toen de kapitein uit, die zijn zonderlingen passagier met de oogen volgde.

De geheimzinnige reiziger was inderdaad niemand anders dan de toekomstige koning Karel van Roemenië, die werd aangesproken door minister Bratiano, afgevaardigde van de voorloopige Roemeensche regeering. Men begrijpt thans zijn groote zorg, om niet op Oostenrijksch grondgebied herkend te worden: gisteren nog Pruisisch officier, vreesde hij bij het dreigende conflict tusschen Oostenrijk en Duitschland gevangen genomen te worden, indien men hem herkende.

In den nacht van 22 op 23 Februari hadden de Roemeniërs Couza, hun vorst, weggejaagd en zochten nu een anderen. Zij hadden eerst gevraagd den graaf van Vlaanderen, broeder van den koning der Belgen, doch deze bedankte voor den Roemeenschen troon. Er moest dus een anderen prins gezocht worden en wel zoo spoedig mogelijk. Maar de toestand was moeilijk. Pruisen en Oostenrijk stonden op den vooravond van den oorlog en iedere candidaat, die door een dier staten zou worden aangenomen, zou door den andere worden verworpen. De Roemeensche afgevaardigden hadden hun keuze laten vallen op prins Karel von Hohenzollern Sigmaringen, tweeden zoon van den oudsten en katholieken tak der Hohenzollern.

Jeugdig, werkzaam en vol ambitie aanvaardde de prins het voorstel met beide handen. Zijn neef en vriend de kroonprins moedigde hem aan en zijn vader, prins Karel Antoon, die, volgens het woord van Thiers „steeds op zoek was naar nieuwe fortuinen en kronen voor zijn kinderen," keurde natuurlijk de zaak goed, maar onder voorwaarde dat de koning zijn toestemming gaf. Deze, onbeslist en wankelend, zooals hij zijn leven lang geweest was, sprak zich niet uit. Hij vreesde door verlof te geven, dat Pruisen zijn onzijdige houding in het Oosten niet meer zou kunnen bewaren en hij vond het voor een Hohenzollern een onaannemelijken toestand, vazal te worden van den Sultan.

De tijd drong echter. De volksstemming, 15 April te Boekarest geopend, gaf tien dagen later 685.969 stemmen voor de candidatuur Hohenzollern, tegen 224 stemmen, maar de Parijsche conferentie verwierp met 4 tegen 3 stemmen (Frankrijk, Rusland en Italië) dezelfde candidatuur.

De Prins ging toen Bismarck raadplegen en deze ried hem aan, zonder verwijl naar Boekarest te vertrekken en de mogendheden te stellen voor een voldongen feit. „Vraag den koning niet zijn goedkeuring, win in het geheim Napoleon voor het plan, spaar Rusland door een handigen brief aan den Czaar, en wat Oostenrijk betreft, dat zal ik weldra wel bezighouden"......

De prins deed aldus, hij vertrok, zooals wij hierboven gezien hebben, en kwam behouden in Roemenië.

Deze zelfde prins was de thans ontslapen koning van Roemenië en heeft zich door het jongste vredesverdrag van Boekarest onsterfelijken roem verworven.

Ondergeteekenden geven hierbij kennis, dat zij in aansluiting aan het Koninklijk Nationaal Steuncomité 1914 eene commissie hebben gevormd, waarvan de Gouverneur wel willend het eere-voorzitterschap heeft aanvaard, met het doel, gelden in te zamelen ten bate van dit Comité, ten einde het te steunen in zijn poging tot leniging van den nood, waarin velen onzer landgenooten ten gevolge van den oorlog verkeeren.

Deze Commissie zal lijsten aanbieden, waarop, hetzij in eens, hetzij in maandelijksche termijnen, b. v. gedurende 6 maanden, bedragen kunnen worden gegeven of toegezegd. Bovendien stelt elk lid der Commissie zich beschikbaar, gelden dan wel toezeggingen aan te nemen.

Mr. J. B. Gorsira, Voorzitter.
H. L. Bierman. J. M. J. Ellis.
My C. Henriquez. L. V. Leyba.
E. H. L Maduro. H. Meerdink.
H. W. L. van Meeuwen.
Secretaris Penningmeester.
W. R. Menkman. E. M. Penso.
L. van der Veen-Zeppenfeldt.
C. N. Winkel.

Dankbetuiging.

Niet in staat zijnde persoonlijk iedereen dank te zeggen, die mij op den 15n dezer sympathie betuigde, wil ik toch openlijk mijne diepe erkentelijkheid uitspreken jegens allen.

SR. MARIE JOAQUIME.

VERLOOFD:

J. K. J. Kampe

MET

Mejuffr. Z. G. Eman

Aruba, 27 September, 1914.

3—2

Agence Consulaire de France

À

CURACAO.

Le soussigné de retour de son voyage en Europe, a l'honneur d'informer au commerce et au public en général, qu'il a repris aujourd'hui les functions consulaires.

Curaçao, le 16 Octobre 1914.

L'Agent Consulaire de France

S. E. L. MADURO.

BEKENDMAKING.

De verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1en Mrt. 1913 t/m 31sten Aug. 1913 onder No. **1818 I,** t/m No. **274 K,** zal plaats hebben op *Donderdag,* den **22n October** a.s., en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 17n Oct. 1914.
De Voorzitter.
A. JESURUN.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 10 OCT. — 24 OCT.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Maracaibo	G W Goodman	10 Oct.	New-York	10 Oct	Maracaibo
Oranje Nassau	G D Nieman	10 „	Amsterdam	11 „	New-York
Merida	A Johanson	12 „	Maracaibo	12 „	La Guayra
Merida	A Johanson	14 „	La Guayra	15 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	15 „	Maracaibo	15 „	New-York
Caracas	Furst	15 „	New-York	15 „	La Guayra
Pr Fr. Hendrik	J C Metus	18 „	New-York	19 „	Amsterdam *
Caracas	Furst	21 „	La Guayra	21 „	New York
Merida	Johanson	21 „	Maracaibo	21 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	24 „	New-York	24 „	Maracaibo
Neckerie	A Egmond	24 „	Amsterdam	25 „	New-York
Bologna	A A Poggi	10 Oct.	Colón	10 Oct.	Genova
Sif	N Martin	7 „	New Port News	14 „	Cuba
Manuel Calvo	J Bonet	16 „	Colón	16 „	Barcelona
Commewijne	D Haasnoot	10 „	New-York	11 „	Paramaribo
Savoia	F Ferraro	25 „	Génova	25 „	Colon

Schooners.	Aankomst.	van	Schooners.	Vertrek	naar
Abeona H	11 Oct	Pto. Rico	*Marieta C*	10 Oct.	Rio Hacha
Maria H	12 „	Maracaibo	*Mary & Agatha*	12 „	Barbados
Clara H	13 „	Rio Hacha	*Honoria D*	15 „	Sto. Domingo
Mina H	14 „	Maracaibo	*Olga C*	13 „	Maracaibo
9 de April H	14 „	Aruba	*Virginia H*	13 „	Vela de Coro
Rosa Maria H	14 „	Aruba	*Gacela H*	15 „	Maracaibo
Electra H	15 „	Maracaibo	*Venus H*	15 „	La Guayra
Estelle H	15 „	Isl. Barlov.	*Rosa Marta*	16 „	Aruba

* Deze boot komt 5 of 6 dagen later.